

vina, piva in žganja. Kdor od mladosti ne pokusi takih pijač, se jih bo tudi pozneje jako lahko zdržal. Mnogo jih pa tudi v poznejši dōbi opusti zavživanje opojnih pijač. Tako je slavni kardinal Manning nekdanj opominjal delavce k popolni zdržnosti. Po govoru je poprašal neki delavec, če tudi kardinal sam nikdar ne pije vina. Kardinal je odgovoril, da mu je zdravnik naročil zaradi slabega zdravja vsak dan nekaj malega piti. „Morda bi pa kak drug zdravnik Vaši Prezvizišenosti drugače svetoval“, si drzne delavec opomniti. Kardinal je poprašal še drugega zdravnika, ki mu je rekel, da brez škode opusti vino. In odslej kardinal do svoje smrti ni pil nobene opojne pijače. Umrl je v starosti 85 let.

Al. Stroj.

Usmiljenje.

prvih dneh gorkega poletja je vstal naš Rudolf iz postelje. Slab je bil še v začetku, oče in mati sta ga morala podpirati pri hoji, a sčasoma se je tako okrepil, da se je šel sam izprehajati okrog hiše.

Črez kakih osem dnij pa se je napotil precej zgodaj v bližnji gozd. Spremljala sta ga, kakor navadno, mali bratec in sestra in čebljala in ga izpraševala vso pot:

„Kako se zove ta cvetica?“

„Kako se pravi onemu drevesu?“

„Ali je globoka onale voda?“

On pa jima je smeje odgovarjal in se izprehajal po senčnatem logu.

Hodé nekaj časa po stezici, ki je peljala skozi hosto v sosednjo vas, zašepče mali bratec:

„Rudolf, glej no tamle beračico, ali pa je še ciganka.“

„Kje?“

„Tam pod onim-le velikim drevesom.“

In res je ležala pod drevesom raztrgana ženska. Ko pristopijo bliže, opazijo, da spi in da ji je ponočna rosa pala po laseh in obleki.

Rudolf je zakašljajal.

Takoj se je zganila in segla po debeli palici poleg sebe.

„Kdo pa je spet tukaj, da mi ne dá spati, — ah ta otročja svojat! Čakaj, jaz ti pokažem.“

Dvignila se je in namerila s palico.

„Stojte no, saj vidite, da vam nihče noče hudega!“

„Kaj pa, kakor hudo . . . Vsi ljudje mi hudo želé. Ali me niso sinoči otroci s palicami in kamenjem spodili iz vasi, mesto da bi mi bili izprosili prenočišča?“

In pokazala je na sosednjo vas . . .

„Le potolažite se, mi vam nismo storili nič žalega. Pojdite z nami v vas, pa se tam posušite in okrepcajte z jedjo in pijačo.“

„Kdo mi jo bo dal? Od hiše do hiše sem včeraj hodila, pa so me povsod odpravljali, češ, da sami nič nimajo.“

„Le z nami pojdite, bodele videli, da vam bodo ljudje postregli.“

„Pa kako je to, da imate toliko usmiljenja z menoj?“

„Ali niste billi morda tudi usmiljenja vredni, ko ste ležali na mrzlih, nezdravih tleh, kjer vam pretí nevarnost, da se prehladite in obolite?“

Vstala je in odšla tiho za otroci.

„Odkod pa ste? Ali imate še kaj svojih ljudi?“ jo vpraša Rudolf.

„Od daleč sem, in svojih nimam nikogar. V predzadnjem velikem požaru so drugi zgoreli, a mene so na polzgorelo rešili iz ognja. Roke so mi otrpnele, da komaj morem ž njimi zajeti in se obleči.“

Dospeli so mimo cerkve in skozi vas, potem so jo pa zavili v gostilno. Na vratih se je neznanka spet obotavljala, dokler je ni prisilil Rudolf, da je sedla k prvi mizi. Oni trije pa so sedli nji nasproti.

Rudolf je naročil krčmarju, naj prinese gorke juhe, kruha, vina in mesa.

Solze so stopile revici v oči, ko je videla vse to pred seboj, a vendar je pridno zajemala: znamenje, da je bila lačna.

Ko so bili pospravili, je Rudolf plačal, vstali so in odšli.

Pred vrati pa prime beračica Rudolfa za roko in ga skoro jokaje vpraša:

„S čim naj vam revna, nadložna ženska povrnem, kar . . .“

„Molčite o povračilu“, pretrga ji besedo. „Molite in prosite Boga, da vas preživi tudi naprej. Pa z Bogom!“

Odšli so vsak na svoj kraj.

„Zakaj si jo pa peljal v gostilno?“ vpraša bratec Rudolfa med potjo.

„Se spominjaš li, kako sem bil hudo bolan?“

„O, da, saj so mama tako jokali.“

„No, vidiš. In se spominjaš li, kdo me je ozdravil?“

„O, tudi! Tisti gospod, ki je hodil k nam v črni suknji z zlatimi naočniki.“

Rudolf se je nasmejajal.

„Vidiš, dragi bratec, kako se motiš. Ozdravil me ni oni mož, ampak ljubi Bog. Glej, Bog me je videl v svojem velikem usmiljenju ležati na postelji in mamu poleg. Zasmilila sva se mu, in poslal je svojega angela k meni, in angel je blagoslovil zdravilo na mizi. In ozdravel sem. Sedaj pa, ko sem dobil po usmiljenju najdragocenejšo dobroto na svetu, ljubo zdravje, ali ne smem tudi jaz skazati usmiljenja tam, kjer mi dopusté moči? Ali razumeš sedaj, zakaj sem peljal to beračico v gostilno?“

Bratec je pokimal z glavo, a potem pa molčal vso pot.

Ciril Vesel.

